

ския манастир да си почине и се въоръжи по-добре, защото тамъ били събрани по-рано потрѣбнитѣ нѣща за възстаницитѣ. Попъ Харитонъ отивалъ на Балкана да заеме проходите. Турцитѣ угадили работата, попрѣчили на дрѣвовци да се присѣдинятъ къмъ дружината и обиколили попъ Харитона въ манастира.

Турски войски и башибозуци се стекли отвсѣкжде и нападнали възстаническата дружина въ манастира. Захванали се страшни боеве, които се продължили 9 дни — отъ 29 априлъ до 7 май. Юнацитѣ се държали здраво. За жалость, станала една страшна злополука. Въ една стая имало купчина барутъ. По невнимание единъ четникъ отървалъ цигарката си въ барута, той пламналъ и избухналъ. Въ стаята се намирали войводата и други лица. Пламнала стаята, очитѣ на войводата попъ Харитонъ изгорѣли и той рухналъ на земята обгоренъ отъ пламъка. Манастирътъ се запалилъ. Това като видѣли турцитѣ, почнали да се радватъ, нападнали отново, но пакъ не могли да превзематъ манастира.

Отъ Шуменъ билъ повиканъ Фазлъ паша съ войски и топове. Той стигналъ и обстрелвалъ юнацитѣ съ топоветѣ. Огънятъ обхваналъ сградитѣ, и възстаницитѣ не могли вече да стоятъ въ двора. Тѣ оставили обгорения си войвода на легло, и презъ нощта на 7 май решили да излѣзатъ отъ манастира. Валѣлъ дъждъ и снѣгъ. Нощта била тъмна като въ рогъ. Храбриятъ офицеръ Петъръ Пармаковъ билъ избранъ за войвода и повелъ дружината. Ала въ тъмната нощъ той не улучилъ безопасенъ пѣтъ. Налетѣли борцитѣ въ ями и се ударили въ дуваритѣ на лозето. Турцитѣ отъ всички страни стреляли върху тѣхъ, убили войводата Пармакова и много други юнаци. Ала частъ отъ дружината съ Бача Кира се отървала. Момчетата избѣгали отъ обсадата и се прѣснали. До 40 души решили да се предадатъ на пашата, но всички били застреляни. Турцитѣ влѣзли въ манастира, съсѣкли изгорения попъ Харитонъ и изгорили всички сгради.